

въ кръвъ; развалените на Петричъ са пушаха; сѣщото става съ Бѣлово; Панагюрище напръдя ни въ сичката своя голота; въ Родопите ревѣтъ гърлеститѣ топове, които обяснявахъ положението на тамошните възстаници, на Перушица, Батакъ, Брацигово и пр.; Коприщица заобиколена отъ турека войска; населението прави приговори за предаване; другарите на апостоли затворени отъ самиятъ народъ; Мечка гори и пр. съ една рѣчь — тържествующа побѣда на неприятелтъ, пѣлно поражение на нашитѣ възстаници! Немислимо ставаше вече по нататъшното сѣществуване на почва за дѣйствие отъ наша страна. Фактътъ бѣ поразителенъ, доказателствата бѣхъ предъ очите ни, на която страна и да са обхрише човѣкъ. Огънь, кръвъ, опустошения на сѣка страна! Святата мисль и надѣжда за успѣхъ, исчезваше напръди ни безвъзвратно и и са замѣсташе отъ ужаснитѣ клання и всеобщо истрѣбление на сичко щото е бѣлгарско“....

А на стр. 174 — 175 автора ни рисува отчаянното положение на Бенковски така:— „Ние замръзнахме на сѣщото мѣсто на Лисецъ, въ краището на гората, подъ високитѣ букове. Кора хлѣбъ не можеше да са намѣри изъ мѣжду всичкитѣ другари. Досрѣдъ нощъ стоехме изгорели за капка водича, дордѣто най-послѣ не дойде Крайчо Самоходовъ, който като веща птица по тия мѣста, показа ни едно кладенче тамъ. паблизо изъ гората; който бѣ жедеиъ, трѣбваше да отиде да пие вода чакъ на изворчето, защото нѣмаше сѣдина да са налѣе и вода... Нѣма нужда да ви разказвамъ сѣстоянието на духоветѣ въ подобна минута. Сѣки бѣ сѣдналъ отдѣлно до джнертътъ на нѣкое дърво и тамъ са бореше самъ саменичекъ съ пощната тѣмнина и съ собствените свои мисли. Сѣщото ставаше и съ Георги Бенковски; неговиятъ гласъ онѣмѣ още повече; кой го знае, гдѣ подпираше и той коренътъ на нѣкое старо дърво. По едно врѣме, не зная кой са сѣте отъ дружината за него и го потърси. Нѣма го! Извикаха го на име—никой са необажа, че го е видѣлъ. Потърсихме го сериозно, а мнозина са сѣмнихъ да не е станало нѣщо, т. е. да не са е отчаялъ войводата и си е зель очите изъ гората. Но слѣдъ малко обаче, ний сполучихме да го намѣримъ срѣдъ гората, сѣдналъ до една гнила хрѣлопа, на която са бѣше облѣгналъ съ рѣката си, самъ саменичекъ. Той бѣше потѣжалъ въ дълбоко размишление, вдигна си само главата да ни поглѣдне и пакъ вдълбоче поглѣдитѣ си въ земята.

— Стани капитанъ! Стани да видѣмъ какво ще да са прави. Съ мислене работата са не свършва; не дѣй се отчайва до толкѣва... Не си ти виноватъ. Императори и генерали сѣ били въ по лошо положение. Такива работи тѣй ставатъ, каза далматинецътъ Джуро.